

סוטה ז
עניין: הודאה

מהר"ל חידושי אגדות

הודאה ולא בוש לבסוף
זכה וירש חיי עה"ב.
פי' לכך זכה לחיי עה"ב,
כי ההודאה מה שמודה
ברבים חטאו והוא כבישת
יצרו שגובר על יצרו
ואומר חטאתי, ואין ספק
כי זהו כבישת יצרו הרע

(ו' ע"ב). ת"ר אומרים לפני
דברי הגדה ומעשים שאירעו
בכתובים הראשונים כגון אשר
חכמים יגידו ולא כחזו
מאבותם יהודה הודה ויא
בוש מה היה בסופו זכה וירש
חיי העוה"ב.

בכה, והנה הוא מסלק יצרו אשר יש לאדם מצד עולם
הזה הגשמי, ובוה הוא זוכה לחיי עה"ב. וכך אמרו
במסכת סנהדרין (מ"ג ב') זוכה תודה יכבדני אמר
ריש לקיש כל הזוכה יצרו ומתודה כאלו כבדו
להקב"ה בשני עולמות שנאמר זוכה תודה יכבדני
יכבדני לא כתיב כאן רק יכבדני, ופי' זה כאשר
כובש יצרו ומתודה, הרי הוא מסלק יצרו הרע אשר
הוא מצד עולם הזה, והרי מכבד הקב"ה בעולם הזה
ובעולם הבא, כי סלוק יצר הרע הוא כבוד להקב"ה
אף בעולם הבא ששם אין (חפץ הש"י שיהיה) נמצא
יצר הרע כלל. ודוקא ההודאה על החטא, שע"י שהוא
כובש יצרו ומתודה מסלק יצר הרע לגמרי. ועוד
יש בזה בענין הודאה, ויתבאר בעזרת השם במסכת
סנהדרין בפרק נגמר הדין (שם).

ולא עבר זר בתוכם. (שם). ראובן הודה ולא בוש
נראה שההודאה מאחד
אותם לגמרי. והוא דבר
מופלג ועמוק מאוד איך
ההודאה מאחד אותם, וזה
כי כל ההודאה מורה על
אחדותו יתברך, ולכך

אמרו ז"ל (ברכו' ל"ג ב') האומ' מודים מודים משתקין
אותו כמו מי שאומר שמע שמע, ודבר זה איך ההודאה
היא מורה על אחדותו יתברך אין כאן מקומו ויתבאר
במקום אחר. ולפיכך אלו שנים דהיינו יהודה וראובן
ראוי שיהיו ביחד, מפני ההודאה שנמצא בשניהם,
בהודאה מקשר אותם. ולכך אמר אשר בנים יגידו
ולא כחשו מאבותם להם לבדם נתנה הארץ ולא עבר
זר בתוכם. כלל הדבר, הש"י אשר הוא אחד הוא
מקשר את מיחדיו. ויש לך לעמוד על סוד ראובן

סנהדרין מג:

אריב"ל כל הזוכה את יצרו ומתודה עליו
מעלה עליו הכתוב כאילו כיבדו להקב"ה
בשני עולמים העולם הזה והעולם הבא
דכתיב (ז' זכר תודה יכבדני) ואריב"ל⁶ בזמן

על אבריו לשפא וכו'.
כל אלו מדריגות זו אחר
זו, פי' עצמותיו מגולגלים
היינו שהיה רחוק מעולם
העליון שהוא עולם
האחדות, וזה שאמר כי
היו עצמותיו מגולגלים
הוא הפירוד וההבדל,
שלא היתה הנשמה חוזרת
אל עולם העליון, רק היה
לה עדיין קירוב אל עולם
הזה שהוא עולם הפירוד,
וכאשר נכנס אבריו
לשפא, הוא הקירוב אל
עולם העליון אשר אין
שם פירוד כלל. ומה
שנכנס למתבטא דרקיץ,

הוא עוד יותר מעלה שהיה לו חבור עם הנשמות
הצורורות בצרור החיים, והם מתבטא דרקיץ שיש
להם דביקות עם הש"י, ועוד יותר מזה להיות דבק
בעולם השכל שהוא עוד יותר מעלה. ועוד יותר שהיה
דבק באמיתת השכל, כי אינו דומה מה שהוא משא
ומתן שהוא השגה מה אבל אין זה אמיתת השגה,
כמו שהוא הלכה שהוא אמיתת השגה כפי מה שהוא,
ודבר זה נתבאר לקמן אצל הגיע לפרשת דרכים נצול
מכולם, וקאמר מאי פרשת דרכים ואמר תלמיד חכם
דמסיק שמעתא אליבא דהלכתא, והיה יהודה דביקתו
עם הש"י מצד אמיתת ההשגה וזהו דביקות גמור
שאינו סר מן הש"י והוא נקרא פרשת דרכים כמו
שיתבאר, וכל זה מצד ההודאה שהיה ביהודה, כי
ההודאה מגעת עד עולם העליון וכמו שאמרו ז"ל
(סנהדרין מ"ג ב') שכבד הקב"ה בשני עולמות בעה"ז
ובעה"ב.

פחד יצחק חנוכה מאמר ב

ה. בבנין המלים של לשון הקודש נודמנו לפונדק אחד שני מושגים:
הבעת החזקת טובה (דאנקען), והסכמה לדעת הצד השני (נאכגעבען).
לשני המושגים הללו יש בלשון הקודש ביטוי משותף: הודאה. הודאת
בעל דין — פירושה הסכמה לדבריו של הצד השני; הודאה על העבר —
פירושה הבעת החזקת טובה על מעשה חסד. הסכמת השיתוף הזה היא,
כי בתכונת נפשו של אדם טמונה היא השאיפה להיות סמוכה על שלחן
עצמה, מבלי להזקק לעזרתו של הזולת. וכשעה שאדם מביע את חכרת
טובתו לחברו ונותן לו תודה, באותה שעה יש כאן הודאת בעל דין כי
בפעם הזאת אמנם לא עלתה בידו והיה עליו להשתמש בטובתו של חברו.
באופן שהשרש הנפשי העמוק של כל הבעת תודה הוא מעשה הודאה.

WHATSAPP

EMAIL

PODCAST

TORAHANYTIME

ALLDAF

DAFYOMI PORTAL

KOLHASHTON